

Skub III

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 2 • APRIL 2021

*Læs inde i bladet:
Kommunistloven 80 år side 6
Den sidste kommunard side 10*

SLÆGTER HAR FREM SOM BØLGER AF HAV
DE SVULMER OG SÆGER NED
MEN DEM SPAD VI MINGES I DERES GRAV
DER DØDE FOR FRIHED OG FRED

TIL MINDE OM DE DANSKE KOMMUNISTER
DER SATTE LIVET TIL FRIHEDSKAMPEN 1940-45

1982 0.22 JUNI 1985 AF DEN DANSKE STAT

Indholdsfortegnelse

Antikommunisme, folkemordsmyter og Kinas Xinjiang	4
22. juni 1941	6
Den sidste kommunard	10
Døde	11
Ungkommunisterne	12
Kommunisterne i Århus	12
Ny i DKP	13
Min morfar var polarforskeren Peter Freuchen	14
Kampen mod ghettoleven	16
Bøger	17
Debat	19
Majhilsener	20

Annoncepriser i **Skub**

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub !!!

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik, Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag	13-16	Luis Monteiro
Fredag	14-17	John Christoffersen/ Mikkel Wissing
Lørdag	13-16	Christian Olsen/ Mikkel Wissing/Lars Kongshøj

Telefon: 33 91 66 44

Kontingentsatser i DKP

Medlemmer med årsindtægt

under kr. 150.000: Kr. 200 pr. kvartal

over kr. 150.000: Kr. 450 pr. kvartal

Bank 1551 0009889744

Giro 9889744 (+01<+9889744)

Fødselsdage

Leif Vangskjær

4. maj

70 år

Agnes Ruben

København NV

18. maj

90 år

Et hjerteligt til lykke til jer begge fra redaktion og sekretariat

Skub nr. 2 april 2021

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti

Frederikssundsvej 64, 2400 København NV

Tlf.: 33 91 66 44

www.dkp.dk

E-post dkp@dkp.dk

Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:

Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året.

Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 5. august 2021

Forsidebilledet: Efter et halvt århundrede lykkedes det omsider i 90'erne at få den danske stat til officielt at anerkende kommunisternes indsats og ofre for Danmarks frihed og rejse det beskedne monument, som i dag gemmer sig bag Frihedsmuseet i København. Læs inde i bladet om forræderiet mod kommunisterne.

Medskyld

Skal de danske IS-børn i fangelejrene i det nordøstlige Syrien hjem? Skal deres mødre? Og hvad med fædrene?

Det er næsten velgørende, når den offentlige debat for en gangs skyld vælger sig et andet fokus end corona-ned- og oplukning. Det er velgørende, selv når det drejer sig om et fokus, der gør alt andet end vel – som for eksempel børn i fangelejre. Her er store muligheder for, at såvel gode som mindre gode viljer kan kaste sig ud i dødsforagtende moralske krumspring og flashe enhver tænkelig afart af ædle hensigter og motiver.

Det er den danske stats humanitære pligt at bringe disse børn hjem, mener de fleste, i hvert fald uden for regeringen – »hjem«, selv om ingen af dem er født i Danmark. Det er derimod deres mødre. Men de skal ikke hjem, forstår vi på statsministeren; de udgør en »sikkerhedsrisiko«. Vi minder lige om de faktiske forhold: Disse mennesker drog fra Danmark til Syrien for med våben i hånd at bekæmpe den syriske stat. Det var ikke omvendt. Så hvem er en »sikkerhedsrisiko« for hvem?

For små halvandet år siden var der en sag, der slet ikke ligner den nuværende, for den drejede sig hverken om børn eller mødre, men alligevel er identisk med den. En dansk Syriens-kriger, Ahmed Salem el-Haj, blev overført fra tyrkisk til dansk fængsel og var lige så lidt velkommen som børnene i fangelejrene i dag er det i regeringens øjne. Dengang skrev vi på denne plads bl.a.:

»Han og de andre hellige krigere, der i store skarer drog fra europæiske lande til Syrien for at bekæmpe de vantro, er at ligne med de Frikorps Danmark-frivillige, der tog til Østfronten med det officielle Danmarks tilskyndelse og velsignelse for at bekæmpe den gudløse kommunisme, men ved deres hjemkomst blev modtaget som landsforrædere. Deres eneste (og temmelig hule) forsvar er og var naivitet.

Men de anklager (eller sigtelser eller tiltaler), der er rejst mod el-Haj, er latterlige. Drengestreger og storskrydende trusler – det rækker vel højst til en endefuld eller en bøde. Hans virkelige forbrydelse, den, han burde have været tiltalt for, var den, han selv gav som begrundelse for sin rejse til det forbudne land: Han ville kæmpe mod det syriske regimes overgreb på den syriske befolkning [...]. Men i det stykke er han helt på linje med det officielle Danmarks holdning.

Hvorfor er han så uønsket af regeringen?

Det er han på grund af sin største og egentligste forbrydelse: Han tabte. Syrien har med held forsvaret sin suverænitet mod de terrorbander, et sammenrend af imperialister og islamistiske oliesheikher sendte mod landet. Det er deri, han og hans lige ligner Frikorps Danmark.«

Mødrene til de børn, der er i fuld gang med at gå til grunde i fangelejrene i Syrien, har tabt som Salem el-Haj. De er født i Danmark som el-Haj. De er opvokset i Danmark som el-Haj. Det er Danmark, der har gjort dem til det, de er. Så når det officielle Danmark hævder, at de »har vendt Danmark ryggen«, er det hyckleri. Det er at løbe fra det ansvar, som er den danske stats.

Ikke kun børnene, men også mødrene og i nogle tilfælde fædrene, der kæmpede aktivt for Islamisk Stat, er i høj grad den danske stats ansvar. Den har skabt dem. Den har vist dem vejen ved sin fjendtlige propaganda mod Syrien og ved sin krigspolitik i USA's kølvand.

Den syriske stat har intet ansvar for disse mennesker og ønsker dem ikke. Kurderne i Nordøstsyrien, der holder dem fangne, har intet ansvar for dem og ønsker ikke at beholde dem. Det er ene og alene den danske stat, som har et ansvar, og som hårdnakket nægter at tage dette ansvar på sig. I stedet vælger den at tvære det af på Syrien, på det syriske folk og på de syriske kurdere, der de sidste ti år har lidt under en krig, som Danmark har medskyld i.

Antikommunisme, folkemordsmyter og Kinas Xinjiang

Af Mik Thetmark

Forfatteren arbejdede i 2005-07 i Xinjiangs Ili Autonome Kazakh Præfektur som statsansat engelsklærer og besøgte området igen i 2013 og 2015. Han er medlem af DKP's midt- og sydjyske distrikt.

Antikommunismen, som en grundlæggende ingrediens i den borgerlige nyheds- og påvirkningsfars, har de sidste par år fået en renæssance. Den har især været rettet mod Kina med et særligt fokus på udviklingen i Xinjiang-regionen og har sit udspring i Vestens frustration over, at historien alligevel ikke fik sin afslutning med de europæiske kontrarevolutioner og Sovjetunionens opløsning.

Den skærpede fjendtlige vestlige holdning til Kina er sket i en langsom erkendelse af, at folkerepublikken ikke, som håbet på børserne, har taget kapitalismen eller det liberale tankegods til sig. Tværtimod har Kina de seneste år styrket landets socialistiske system, det kommunistiske partis autoritet og det kinesiske folks tillid til den socialistiske vej frem.

Denne tillid skyldes ikke mindst, at den kinesiske befolkning siden 1980'erne har oplevet en tredobling af levestandarden hvert tiende år. Samtidig er Kinas anseelse og respekt i verden (minus USA og EU) vokset betragteligt med multilaterale projekter som det globale Nye Silkevejs Initiativ og fortsættelsen af en ufravigelig anti-hegemonistisk ageren imod imperialismen. Sidst har Kinas omfattende covid-vaccinebistand til mere end 50 tredjeverdenslande stået i skarp kontrast til vestlige landes hamstring og grådige indkøb af vacciner.

Man kan sige, at jo bedre det er gået i Kina internt såvel som internationalt, jo mere er den massive amerikanske militære inddæmning, de økonomiske og politiske sanktionsregimer, den åbenlyse indblanding i interne kinesiske forhold og en stadig mere skinger antikinesisk propaganda taget til. Den Kinesiske Folkerepublik betragtes af USA, EU, Japan og ligesindede som den største økonomiske, militære og nu også teknologiske trussel mod den eksisterende verdensorden. Dette bliver utrætteligt gentaget ved enhver lejlighed af amerikanske præsidenter og politikere fra begge partier og loyalt efterplapret af deres undergivne allierede og penneførere i medierne.

Derfor vakte det heller ikke meget andet end spydige kommentarer i de vestlige medier, da Den Nationale Folkekongres den 25. februar i Beijing erklærede dyb fattigdom for udryddet i Kina. Heller ikke selvom det er sket knap ti år før FN's ambition om at nå dette mål på verdensplan. Og netop FN betragter det som en betydelig historisk begivenhed, at en medlemsstat på 40 år har formået at trække 770 millioner mennesker ud af fattigdom, hvilket svarer til 70% af den globale fattigdomsreduktion. De sidste 8 år alene har 100 millioner kinesere forladt kategorien af fattige. 9,6 millioner er i denne forbindelse flyttet til mere velstående områder de sidste 5 år – samtidig med, at 832 tidligere fattige amter er blevet opgraderet, bl.a. takket være anlæggelse og renovering af 2 millioner km. veje i svagere stillede områder.

Artiklens forfatter med sin kinesiske engelskklasse. Privatfoto.

En begunstiget region

Også befolkningen i Den Autonome Uyghur Region Xinjiang i Vestkina har nydt godt af den hastigt stigende økonomiske og sociale velstand.

Xinjiang grænser med sine 1.665.000 km² op til 8 nationer, huser godt 25 millioner mennesker og er blandt Kinas tyndest befolkede og tidligere mindst udviklede områder. Samtidig er regionen, ligesom Tibet, en af de administrative enheder, der har set de største sociale, økonomiske, og teknologiske fremskridt de sidste 30 år med en højere vækstrate og velstandsstigning end det øvrige Kina. Xinjiang har siden 2014 haft en økonomisk vækst på over 7% med en følgende årlig 9% stigning i den gennemsnitlige indkomst.

Indsatsen i denne region har været ekstra prioriteret også for at bekæmpe den politisk-religiøse ekstremisme, der eksporteredes til Centralasien i kølvandet på den amerikanske bevæbning og finansiering af de afghanske mujahediner i 1980'erne; det blev fødselshjælpen til den senere islamistiske terrorisme.

Men for de nye koldkrigere i de vestlige medier er billedet, der fremstilles, i sagens natur et andet. Her hævder et enigt kor fra Mike Pompeo og Joe Biden til den alternative antikommunist Uffe Elbæk, at Kina begår folkedrab i Xinjiang. Uddannelsescentre og fagskoler, hvor der i tilknytning til almindelig skolegang og faglig uddannelse også undervises i at imødegå religiøs ekstremisme, terrorisme, etnisk chauvinisme og separatisme, er i den nypudsede antikommunistiske retorik blevet til, at statsmagten på stalinistisk vis har indespærret (mindst) en million uyghurer, kazakher og andre minoriteter i kz-lejre. Her bliver de indsatte angiveligt udsat for tortur, systematisk sterilisering og voldtægter, og alle hjernevaskes til at adlyde det kommunistiske parti. Løgnene er blevet gentaget så ofte og af så toneangivende personer og medier, at de ligesom så mange andre koldkrigsmyter er blevet en fast del af dæmoniseringen af Kina i Vesten.

Ligesom den øvrige folkemordsmyte er også disse fabrikationer blevet gendrevet af mere end 1200 udsendinge og diplomater fra, blandt andre, Organisationen af Islamiske Stater, der

har besøgt og rejst i Xinjiang siden 2015.

Fakta taler deres eget sprog, heriblandt at der ikke har fundet terroranslag sted i Xinjiang siden 2016 takket være en massiv koordineret social, økonomisk og sikkerhedsmæssig indsats fra lokale og centrale myndigheder med stor opbakning fra alle etniske grupper.

Terror

Uyghurerne er med 46,8% regionens største etniske gruppe og dens andel har været i kraftig vækst især siden 2005. Folketællingen i 1978 angav 5,5 millioner uyghurer, et tal der i 2018 var vokset til 12,7 millioner. Alene fra 2010 til 2018 voksede denne befolkningsgruppe med over 25%. Til sammenligning var væksten for den næststørste etniske gruppe, *han*, 2%. For etniske minoriteter som helhed var befolkningstilvæksten i perioden 22,1%. Så vidt løgnene om folkemord og »han-kolonisering«.

Xinjiang har en historisk meget sammensat befolkning med de fleste af nationens 56 nationale grupper repræsenteret. Blandt de største hører, foruden uyghur og han, store mindretal af kirghizere, hui, kazakher, tajiker og mongoler. Hertil kommer russere, xibo, manchuer, tartarer o.a. Den traditionelle harmoni mellem disse befolkningsgrupper er historisk betinget og har siden folkerepublikkens suverænitet i Xinjiang været et hædersmærke for Kina og en inspiration for andre lande i Centralasien.

Fra 1990 og frem til 2016 blev dette billede ændret, da flere tusind terroranslag rystede Xinjiang. Bombeangreb på jernbanestationer, tog og busser, kniv- og økseangreb på markeder og skoler – overvejende udført af ekstremister med forbindelser til terrorbevægelser og separatister baseret i udlandet, mest notorisk af disse Øst-Turkistans Islamiske Bevægelse (ETIM). Senere udvidede terroristerne deres angreb til regionshovedstaden, Urumqi, og til det øvrige Kina, bl.a. Beijing og Kunming.

Fra 1990 og frem til 2016 blev dette billede ændret, da flere tusind terroranslag rystede Xinjiang. Bombeangreb på jernbanestationer, tog og busser, kniv- og økseangreb på markeder og skoler – overvejende udført af ekstremister med forbindelser til terrorbevægelser og separatister baseret i udlandet, mest notorisk af disse Øst-Turkistans Islamiske Bevægelse (ETIM). Senere udvidede terroristerne deres angreb til regionshovedstaden, Urumqi, og til det øvrige Kina, bl.a. Beijing og Kunming.

ETIM blev stiftet af eksiluyghurer i Pakistan i 1997 og har herefter opereret i Xinjiang med fangarme til bl.a. Tjetjenien, Syrien og Irak. Fronten har oprettelsen af et centralasiatisk kalifat som sit mål.

FN, inklusive USA, satte i sin tid ETIM på deres terrorlister og beskyldte (ligesom Kina) organisationen for bombninger og brandstiftelse af hoteller, busser, biografer, stormagasiner og markedspladser i både Xinjiang og andre steder i og udenfor Kina. Det vakte international opsigt, da ETIM tog ansvaret for bombningen af det kinesiske konsulat i Bishkek, Kirghystan i 2016. Bevægelsen har længe haft base i den syriske Idlib-provins, hvor den har koordineret med terrororganisationer tilknyttet Al Qaida og ISIL. ETIM er også forbundet med den München-baserede Uyghur World Congress, der i årtier har modtaget amerikansk bistand. I november 2020 blev ETIM på foranledning af den amerikanske udenrigsminister, Mike Pompeo, fjernet fra USAs liste over terrorbevægelser.

Folkedrabsmyten om Xinjiang er fostret og udbredt af den

tyske, højreradikale antropolog Adrian Zenz, en såkaldt analytiker ved den kristne, konservative »tænk tank« Jamestown Foundation. Zenz er desuden seniorstipendiat ved Victims of Communism Memorial Foundation, en stærkt antikommunistisk og indflydelsesrig organisation, der blev grundlagt af den amerikanske kongres i 1983.

Også den berygtede amerikanske National Endowment for Democracy (NED) har i årtier været dybt involveret i at destabilisere Xinjiang, som fylder meget på organisationens hjemmeside og konsekvent benævnes som Øst Turkestan. Og også her lancerer Zenz myten om folkemord m.m. Det var NED der om sig selv udtalte, at det, CIA gjorde i det skjulte for 25 år siden, gør NED i dag i fuld åbenhed. Dette kom klart til skue under optøjerne i Hongkong i 2019 og 2020, hvor NED åbenlyst kanaliserede store summer penge og provokatører til byen.

Zenz har ved flittig brug af de store massemedier og diverse sociale platforme samt omfattende »foredrags«-virksomhed solgt sin propaganda til brede kredse i USA og Europa. Også på Istiqlal TV, en eksil-TV-station i Tyrkiet med tætte bånd til ETIM og den såkaldte uyghurske Verdenskongres, har Zenz optrådt. Zenz har desuden været indkaldt som vidne af den amerikanske kongres under høringer om Xinjiang. Her har han uden belæg fremturet med sine fabler om folkemord, massesteriliseringer og millioner af indespærrede uyghurer og andre minoriteter. Zenz, der også er en erklæret modstander af homoseksualitet og ligestilling mellem kønnene, har forkyndt, at han er »ledet af Gud« på en »mission« imod Kina.

Selvom der umiddelbart synes at være langt fra Zenz og hans jihadister til Uffe Elbæk og det selvdeklarerede sammenrend i Kinakristisk Selskab, er deres dagsorden den samme. De tjener de samme interesser og baserer sig på de samme løgne, der serveres i en næsten enslydende, men kun alt for velkendt antikommunistisk koldkrigsretorik.

Kilder:

Xinhua
People's Daily
CGTN.com
Global Times
China Statistics Press
The Gray Zone
Voice of America

22. juni 1941

Om en god måneds tid er det 80 år siden, nazi-Tyskland overfaldt Sovjetunionen og beordrede det danske politi i aktion mod Danmarks Kommunistiske Parti – en aktion, som et par måneder senere blev fulgt op af den højforræderiske Kommunistlov.

Af Jørgen Tved

Den 22. juni er en dato, som bør have en stor plads i vores historie. Den blev en meget bitter dag, ikke blot for vort kommunistiske parti, men også for vort højt besungne demokrati. Grundloven blev groft overtrådt. Det kommunistiske parti blev forbudt, og dets medlemmer blev udsat for en sand heksejagt. Dansk politi holdt sig ikke tilbage. De udførte de ordrer, de havde fået af politikere, som alle havde skrevet under på, at de altid ville arbejde inden for Grundlovens rammer.

DKP's 3 folketingsmedlemmer, Aksel Larsen, Alfred Jensen og Martin Nielsen, der som de øvrige folketingsmedlemmer mente, de var beskyttet af Grundloven, blev pludselig jaget vildt. Statsministeren havde ophævet deres grundlovsmæssige beskyttelse.

I Grundloven står der f.eks. om folketingsmedlemmer: »Et hvert nyt medlem afgiver, når hans valg er godkendt, en højtidelig forsikring om at holde grundloven.« Sådan var det dengang. Sådan er det nu. Jeg har selv engang underskrevet denne erklæring.

I en anden paragraf står: »Folketinget er ukrænkeligt. Enhver, der antaster dets sikkerhed eller frihed, enhver der udsteder eller adlyder nogen dertil sigtende befaling, gør sig skyldig i højforræderi.«

Jeg erindrer ikke nogen politimand, fra den øverste til den nederste, som nægtede den givne ordre. De gjorde sig dermed skyldige i højforræderi.

Jamen Danmark var jo besat af tyskerne, undskylder man sig. Dertil kan jeg kun sige: Læs Grundloven en gang til.

Tyskerne forlangte, at de 3 folketingsmedlemmer og 66 navngivne kommunister skulle spærres inde. Både politikerne og myndighederne skulle åbenbart over for tyskerne bevise, hvor lydige og underdanige de var.

Politiet jagtede i tiden fra den 22. juni til den 22. august samme år 339 personer. Heraf var de 147 fra København.

Ingen tvivl om, at det passede politikerne godt at blive fri for dem, der bestandig talte dem imod i Folketinget. Og hvis man også kunne blive fri for dem, som på arbejdspladser og i områderne organiserede protester og anslag mod den førte nedskæringspolitik, så var alt vel. De tyske krav om grundlovsbrud passede dem åbenbart godt.

Kampen mod nedskæringspolitikken begyndte naturligvis ikke først, da vi blev besat. Jeg har set i de stenografiske referater fra Folketingets forhandlinger. Her kan jeg f.eks. læse, hvad Aksel Larsen sagde i 1937, da man behandlede et forslag

om ophævelse af Valutacentralen. Han sagde:

»Hvis man vil, at staten vil fastlægge lønningernes højde og begrænse disse, så må man også lade staten gribe ind over for arbejdernes udgifter – skatter, huslejer osv.« Det var et forslag, som også formanden for det store Arbejdsmands Forbund Aksel Olsen og andre tillidsfolk havde protesteret imod. Aksel Larsen gjorde Folketinget bekendt med de mange protester, som var kommet fra tillidsfolk og fagforeninger.

Hvis man har interesse for historie, så er de stenografiske referater fra Folketingets forhandlinger, absolut gode at få forstand af.

I nutiden, hvor vi stadig må diskutere kvindernes fulde ret til ligestilling, lige løn og arbejdsforhold osv., vil jeg godt citere,, fra *Rigsdagstidende* spalte 4247 den 22. maj 1940, hvad Aksel Larsen sagde i en tale om arbejdsfordeling. Han sagde: »Efter min mening findes der ingen som helst rimelighed for at stille krav om, enten at kvinden skal forlade sit arbejde, at hun ikke skal have ret til at beskæftige sig med erhvervsarbejde, eller at kun een person i hver familie som forsørger skal have ret til erhvervsarbejde.

Hvad det første angår, kravet om, at kvinden skal stilles ringere, vil jeg godt sige, at det bygger på den fundamentale fejltagelse, at arbejdsret skal være mandfolkeret. Og at kvinden ikke skulle have samme ret, til eksistens og livsforhold og erhvervsforhold, som manden. Dette forslag må afvises.«

Det var en debat om arbejdsfordeling, som blev afholdt i Folketinget små 2 måneder efter den tyske besættelse. Forslaget ligner til forveksling den politik som var Hitlers, at kvinder i størst muligt omfang skulle blive hjemme og føde børn,

Jeg kunne tage andre eksempler, som fortæller om, hvordan politikerne efter den 9. april 1940 havde travlt med at indordne sig og være besættelsesmagten tilpas.

22. juni har også sin plads i verdenshistorien.

Det var på denne dato, at Hitler angreb Sovjetunionen. Nu mente Hitler, at det han kaldte »Verdenskommunismen« én gang for alle skulle udryddes. Det han mente var, at både de politiske, de faglige og alle andre organisationer, arbejderbevægelsen havde skabt, nu skulle knuses. En filosofi, som mange politikere, men også faglige topfolk, og de danske myndigheder åbenbart støttede. Man havde den opfattelse, at blot man indordnede sig, blot man opfyldte tyskernes ønsker og krav, så kunne de stadig få lov at beholde deres poster og privilegier og samtidig give det udseende af, at det danske demokrati stadig eksisterede.

Onsdag den 20. august 1941, 2 måneder efter at Statsministeren og regeringen havde gjort kommunisterne til jaget vildt, vedtog Folketinget med 116 stemmer den såkaldte Kommunistlov. Dagen efter, den 21. august, blev samme lov, uden debat og omtale, også vedtaget i Landstinget. Rigsdagen bestod dengang af 2 kamre, Folketing og Landsting.

Politikerne forsøgte den 21 august 1941 at lovliggøre deres brud på Grundloven den 22 juni.

Hvis man f.eks. læser i Folketingets forhandlinger i tiden fra 9. april 1941 og frem til den 22. juni 1941, kan man læse, at den ene byrde efter den anden blev lagt på arbejderne og andre folk med små indtægter. Og modsat, hvordan man tilgodeså arbejdsgiverne og andre, som sad på flæsket. Priserne kom på himmelflugt, og man gjorde, hvad man kunne, for at holde dyrtidstillæg og lønninger i ro. I Folketinget var det faktisk kun kommunisterne, som gang på gang talte og stemte imod de love, som ramte almindelige mennesker.

På den anden side kunne politikerne også se, at stadig flere protesterede mod de mange nedskæringer.

I januar 1941, hvor frostgraderne lå mellem 20 og 30, samlede kommunisterne 14.000 mennesker til et protestmøde. Mødet blev afholdt i den største sal i byen, i Forum i København, hvor der ikke var stillet stole op, og som ikke var opvarmet. Mødet blev senere betegnet »som de lange underbuksters møde«. Efter den 22 juni, kun ca. 4 måneder efter det store møde, begyndte for alvor den illegale kamp, som nogle kommunister og tidligere spanienskæmpere så småt havde begyndt, men nu kom der organisation og styr på det illegale arbejde mod regeringens samarbejdspolitik og den tyske besættelse.

Hvordan gik det så med de 150 fanger i Horserød?

I dag er der mange, der ikke kan huske og forstå, hvad der skete under besættelsen, og hvordan kampen blev ført. Og der er sket megen historieforfalskning, blandt andet for at nedgøre, at det i høj grad var kommunisterne, som førte an og organiserede modstandskampen.

Lad mig give et eksempel.

Mange tror, at modstandskampen begyndte med alsang og afgang, og at modstandskamp kun var noget med at hjælpe jøder til Sverige.

Det var en bedrift at få flere tusinde jøder ud af Hitlers kløer. Men det var ikke en aktion, som betød tab for den danske krigsproduktion til tyskerne.

Jeg har i mange forsamlinger fortalt om besættelse og modstandskamp, og ofte har de, som hørte på, har haft meget svært ved at forstå, at de kommunister, som man havde hørt næsten spiste små børn, at dette lille parti virkelig betød noget i modstandskampen.

For de fleste er det næsten også ukendt, hvad datoen den 22. juni 1941 betød for den daværende Sovjetunion. Og når jeg fortæller, at det i høj grad netop var denne Sovjetunion og det russiske folk, som for alvor knækkede nakken på Hitler, trækkes der ofte på skuldrene.

Under besættelsen fik de fleste en helt anden opfattelse af Sovjetunionen. Jeg skal blot her henvise til de løbesedler, som blev uddelt i forbindelsen med ophængning af den store transparent over Istedgade i København, hvor det stod: »Istedgade

overgiver sig aldrig«. De samme kommunister, som hængte transparenten op, smed også løbesedler ud fra trappevinduerne, hvor der stod: »Rom og Bryssel kan I tage, men Istedgade og Stalingrad overgiver sig aldrig.« Netop Stalingrad blev et lysende eksempel på, at man kunne vinde over tyskerne.

Flere har været oppe ved Horserødlejren og måske også besøgt det lille museum. Har du ikke? så kan jeg anbefale et besøg.

For fangerne i Horserød kom den 29. august til at betyde noget. De oplevede igen et løftebrud af politikerne. Fangerne havde fået et klart løfte om, at portene til lejren ville blive åbnet, hvis der var tegn til en tysk overtagelse. Portene blev ikke åbnet, og tyskerne kom.

På grund af tysk ukendskab til lejren – den var faktisk delt i 2 adskilte afdelinger – men også på grund af et heftigt regnvejr lykkedes det for 93 fanger at komme over hegnet og væk. Men 143 mænd og 7 kvinder faldt nu i tyskernes kløer.

Og den 2. oktober blev de ført til koncentrationslejr. For dem blev livet et helvede, og flere døde. De, der overlevede, var alle mærket for livet.

Jeg vil godt her henvise til Martin Nielsens 3 bøger *Fængselsdage og Fangenætter*, *Rapport fra Stutthof* og *Undervejs mod livet*.

Stutthof var en KZ-lejr, som lå i Polen. Sult og mishandling og direkte drab var den daglige oplevelse. Det var de »Røde enker«, som efter en kamp mod Røde Kors og danske myndigheder fik gennemført, at der kunne sendes Røde Kors-pakker først til danskerne i Stutthof og siden til danskere i andre KZ-lejre. Det var også i sidste øjeblik. Fangerne var udsultede og fysisk helt nedslidte af det hårde arbejde, de blev sat til.

Jeg må igen henvise til Martin Nielsens bøger.

Endelig nærmede man sig en eller anden afslutning. Død eller befrielse? Russerne nærmede sig. Man kunne af og til høre kanoner.

Den 25. januar 1945 begav en kolonne på ca. 1200 fanger sig ud fra Stutthof for sidste gang. Evakueringen af denne lejr var begyndt. I ca. en måned, i stærk frost og næsten ingen forplejning, blev de ført på kryds og tværs, på flugt for de russere, som i fuld fart var på vej til Berlin. Den 10. marts var de nået til en lille by, Naweitz.

Kl. 1215 skete det. De var blevet ført ind i en gammel lade og var kravlet så langt ned i halmen, som de kunne. Der blev skudt med kanoner og maskingevær. Nu et lille citat: »Som en kåd hundehvalp kom den elles stilfulde Ove hoppende på alle fire gennem gården. Han ruskede i mig og råbte: Det er russerne, Martin. Det er russerne, jeg har set dem.«

Det var ikke alle de danske KZ-fanger som kom med på den omtalte march. De 6 kvinder blev f.eks. tilbage. En af kvinderne var død. Andre var syge, og nogle var på såkaldt udkommando. En gruppe på 11 var sendt på arbejde i en lille by, Rosenberg, og en af dem var i øvrigt flygtet, så de var kun 10, da de nåede Stutthof. Tyskerne var »ordensmennesker«, så når 11 mand havde været ud, så skulle der også komme 11 tilbage. Lige uden for Stutthof lå flere døde fanger. Resolut tog man en af de døde på deres vogn, så de 10 meldte sig tilbage, plus en som var død. Alt var i orden 11 havde været sendt ud, nu kom alle 11 tilbage.

Den 25 april fik de sidste fanger besked på, at nu skulle alle af sted.

De blev sendt nordpå, op til kysten, hvor de kom ombord på en af 3 pramme, som blev trukket af et tidligere turistskib. Der var ca. 2000 fanger i de 3 pramme, som efter flere forsøg på at komme i land efterhånden var nået frem til Lübeck. Nu forstod de planen. De tre pramme skulle sejles ud på dybt vand, og der skulle de sænkes. 3 søfolk, blandt dem Thor Vang og Helge Kierulf, fik kappet trosserne til slæbebåden, og med tæpper som en slags sejl drev de langsomt væk fra slæbebåden og ind mod stranden ved Neustadt. Da prammen tog grunden, fik man fat i en jolle, og man begyndte at fragte fangerne ind på stranden. Nu viste det sig, at i bunden af prammen lå i hundredvis af udmærkede syge jøder. Nogle af danskerne begyndte nu at slæbe dem ind på land. Jøderne var dødssyge af tyfus og fulde af lus. De var næsten livsfarlige at komme i nærheden af. Jeg skal ikke her beskrive, hvilke grusomheder der nu foregik på stranden,

Mindesmærket for de faldne kommunister i Churchillparken i København.

inden englænderne nået frem. Her må jeg henvise til et lille hæfte, som med titlen *Thor Vang* er udgivet i 1985 af Bornholmske Samlinger.

Jeg skal blot tilføje, at Thor Vang var blevet smittet med tyfus. Han nåede at komme til Danmark, hvor han blev indlagt på hospital. Han nåede at møde sin kone Vera og nogle kammerater fra parti og modstandsbevægelse, blandt andet Børge Thing. Thor Vang døde den 26. maj 1945.

Jeg vil godt slutte denne beretning med et digt, som Hans Kirk skrev:

Nu er Din Rejse sluttet,
Din Langfart er forbi,
Dit Skib har taget Grunden,
nu kan Du holde fri.

Du var den gode Skipper,
Som aldrig svigtede dem,
Du gav Dit Ord og Håndslag,
men bragte dem vel hjem.

Og da Du havde sejret,
da Skibet var i Havn,
kom Døden, lumsk og lyssky,
og kaldte Dig ved Navn.

Det Navn, Du fik fra Guden
med Hammeren i Haand,
Du bar det jo med Rette,
Dit Liv var Daad og Aand.

Man pinte og bedrog Dig,
Du ranked' blot Din Ryg,
Din Tro paa Livets Sejr,
gjorde Dig stærk og tryk.

Nu staar Dit Navn i Mindet
med Pligtens klare Skrift,
Din Død var Heltedøden,
Dit Liv en skøn Bedrift.

Danmarks Kommunistiske Parti holder

Landsledelsesmøde

den 29.-30. maj 2021

Mødet vil først og fremmest beskæftige sig med forberedelserne til 36. kongres den 25-26. september 2021, herunder vedtagelse af landsledelsens skriftlige beretning. Desuden forventes en vurdering af Enhedslistens årsmøde i pinsen og en debat om den politiske situation i ind- og udland. Det er endnu ikke afklaret, om mødet holdes som videomøde eller fysisk, evt. med mulighed for videodeltagelse. Partiets medlemmer kan informere sig nærmere herom samt rekvirere mødedokumenter og yderligere oplysninger ved henvendelse til sekretariatet.

Forretningsudvalget

Horserød-Stutthof foreningen og Byggefagenes Hus

inviterer til markering af 22.juni 1941.

Tirsdag d. 22. juni kl.10.00

Byggefagenes hus, Lygten 10
2400 København NV.

(Tæt ved Nørrebro st.og Metro - bus 12 har stoppested ved Lygten 10)

Grundloven § 71, stk. 1.: »Den personlige frihed er ukrænkelig. Ingen dansk borger kan på grund af sin politiske eller religiøse overbevisning eller sin afstamning underkastes nogen form for frihedsberøvelse«

Program:

kl.10.00: Afgang til Horserødlejrens museum og kransenedlæggelse ved monumentet »Håbets port« ved Horserød Statsfængsel.

kl.11.00: Ankomst til Horserød. Taler: Claus Westergreen, formand for 3F/ Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening i København. Rundvisning på Horserødlejrens museum v/ museumsinspektør Torben Gulnov.

Derefter returnerer vi til Byggefagenes Hus, hvor forfatter og foredragsholder Jørgen Tved lægger krans ved mindetavlen for fagforeningens faldne under besættelsen og fortæller om tiden dengang.
kl.13.30: Frokost.

På mindetavlen står:

Maler Carl Christian Nytorp født d. 23.2.1899 i Hvidbjerg, interneret under besættelsen i Horserødlejren og efterfølgende sendt til koncentrationslejren Stutthof, hvor han døde d. 7.2.44.

Tilknytning til fagforeningen og Stutthof overlever Emanuel Hansen - arresteret 22.juni 1941 - formand for malerne efter hjemkost fra KZ-Stutthof (1945-1950).

Bus til Horserød og retur til Lygten: 100,-kr, som betales kontant el. mobilepay i bussen.. De, som ønsker selv at køre i bil, er selvfølgelig velkomne til arrangementet. Frokost: 2 flotte stk. smørrebrød: 60,- kr. 3 flotte stk. smørrebrød: 90,- kr. Betales kontant el. mobilepay før spisningen i Lygten. Alle drikkevarer: 10,- kr. (husk småpenge).

Ved tilmelding bedes anført antal stk. smørrebrød, samt deltagelse med bus til Horserød. Deadline for tilmelding er fredag d. 11. juni.

Tilmelding:

Jimi Pedersen / formand for Byggefagene malerne.

jip@maler.dk

Annette Mørk / formand for Horserød-Stutthof foreningen

annettecopenhagen@gmail.com tlf.: 5248 7954 (gerne sms)

Den sidste kommunard

I disse måneder højtideligholdes på forskellig vis 150-året for Pariserkommunen, historiens første arbejderstat. »Kommunarder« hed de, der kæmpede for Kommunen. Mange faldt eller blev efterfølgende henrettet, men andre overlevede. Her er historien om en af dem.

Af Henrik Stamer Hedin

På Père Lachaise-kirkegården i Paris ligger en gravsten. Der ligger mange; gravstene i Frankrig står i reglen ikke, de ligger. Men denne er speciel.

Den ligger i nærheden af *Le mur des fédérés*, »Kommunardernes Mur«, hvor kontrarevolutionære regeringsstyrker den 28. maj 1871 majede de sidste af Pariserkommunens forsvarere ned. Dette hjørne af den store kirkegård er helliget mindet om Kommunen og dens martyrer og om den arbejderbevægelse, der har forvaltet arven fra Kommunen. Hele kongerækken af generalsekretærer for Frankrigs Kommunistiske Parti hviler her.

Mellem dem den omtalte gravsten. Der står (i oversættelse):

Adrien LEJEUNE
Den sidste kommunard
død i Novosibirsk, USSR
1942

Jeg besøgte stedet i efteråret 1991, og stenen pirrede min nysgerrighed. Der måtte ligge en historie i denne skæbnetråd, der som en navlestreng forbandt to store revolutionære epoker. Og følte den sidste kommunard på sit dødsleje historien gentage sig, når han fra sit sibiriske eksil hørte efterretningerne om tyske styrker foran det revolutionære Moskva, som de engang havde stået foran det revolutionære Paris? Der skulle imidlertid gå tredive år, før jeg fik gjort noget ved sagen. Men her følger historien i korthed.

Adrien Lejeune blev født den 3. juni 1847 i Paris-forstaden Bagnolet, dengang en landsby domineret af frugtavlere. Den unge Lejeune gjorde oprør mod dette konservative miljø og tilsluttede sig i foråret 1871, knap 24 år gammel, Kommunen. Hans rolle i de revolutionære begivenheder og i Kommunens forsvarskamp var måske mindre central, end han selv giver udtryk for i sine erindringer, der udkom i Moskva i 1931. I hvert fald underspillede han den, da han sammen med andre tilfangede kommunarder blev stillet for en dommer; han undgik henrettelse og tilsyneladende også den deportation til stillehavsoen Ny Kaledonien, som blev mange andre tilfangede kommunarder til del. Men fængsel slap han ikke for, og han kom først ud igen i 1876, få år før de deporterede vendte hjem fra Ny Kaledonien efter en generel amnesti.

Der er kun få oplysninger om Lejeunes liv i de følgende årtier. Men efter hvad han selv fortæller i sine erindringer, meldte han sig ind i det socialistiske parti og senere, i 1922, som 75-årig, i det nystiftede Frankrigs Kommunistiske Parti. Det er først fra denne modne alder, at der kommer lidt mere kød på fortællingen om »den sidste kommunard«.

I 1928 udvandrede en lille flok gamle kommunarder – og de var gamle nu, gennemgående i 80-årsalderen – til Sovjetunionen, hvor den sovjetiske afdeling af Internationale Røde Hjelpe ville tage sig af dem. Blandt dem var Lejeune. Bortset fra et par besøg i de første år vendte han aldrig hjem til Frankrig, og efterhånden som de andre gamle kommunarder døde omkring ham, blev han en ensom mand. Men glemt var han ikke. Det franske partis repræsentant i Kominterns Eksekutivkomité, André Marty, sørgede for, at partibladet *l'Humanité*, som han ved afrejsen havde overdraget sin formue, sendte ham forskellige fornødenheder, som en franskmænd nødig vil undvære: Vin og kaffe m.m. Og kort før sin død blev han »opdaget« af Kominterns generalsekretær Georgi Dimitrov, som synes at være den første, der omtaler ham som »den sidste kommunard«.

Da de tyske angribere i 1941 nærmede sig Moskva, blev han som så mange andre af betydning evakueret til sikrere egne, til Novosibirsk langt øst for Ural. Her døde han i januar det følgende år i den respektable alder af næsten 95. Men først i 1971, i Kommunens 100-år, blev resterne af ham gravet op, kremeret og bragt hjem til Frankrig, hvor han blev bisat på Père Lachaise som et led i 100-årsfejringen.

Lejeunes fødeby Bagnolet blev en af det kommunistiske partis bastioner. Gader og pladser i byen er opkaldt efter ham,

Nekrolog:

Ole Stenberg

født 27.7 1942 død 25.1 2021

Vi har mistet en god kammerat. Familien har mistet en dejlig kæreste, en spændende far og en god ven.

Ole var en meget politisk aktiv kammerat. Altid godt forberedt til møder og parat til at tage fat. Han var i mange år den meget aktive på Vesterbro, både i DKP og i Folkebevægelsen mod EU. Han deltog i foreningen Fir, som er den internationale forening af modstandsfolk fra 2 verdenskrig, og i andre politiske aktiviteter.

Privat var Ole en fantastisk fortæller. Han kunne huske navne og politiske begivenheder. Det var spændende at høre på ham. Altid en politisk indfaldsvinkel. Utroligt hvad han kunne huske.

Han kunne også lave mad, hvilket vi var nogle, der nød godt af. Desuden var der mange praktiske gøremål, han havde gang i.

Han boede på Vesterbro, men var meget af tiden i sommerhus sammen med Anna-Marie i Kirke Hyllinge; der elskede de at være. De var også på mange rejser rundt i verden, blandt andet Cuba og Mellemøsten.

Oles arbejdsliv var broget. Han var uddannet væver, arbejdede som chauffør på *Land og Folk*, læste matematik og fysik på universitetet, hjalp vennen Peder med flytteopgaver, og i mange år arbejdede han som murerarbejdsmand, hvilket var meget hårdt.

Ole var et godt og spændende menneske, som jeg har kendt i over 20 år, hvor han har boet sammen med min gode svigerinde Anna-Marie. Ole vil blive savnet både af venner, sine 2 børn, Anna Maria og i partiet.

Janni Milsted.

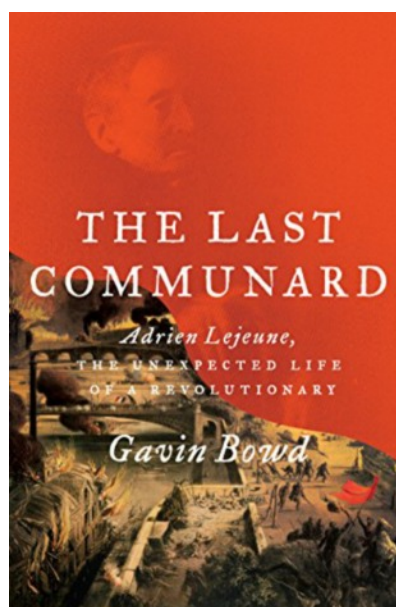

Ole Stenberg blev som ung medlem af DKU Brønshøj-Husum afdeling, dengang landets største. Efter nogle år uden for partiet genindmeldte han sig i DKP, kom ind i landsledelsen, der nød godt af hans indsats, og var i nogle år formand for hovedstadsorganisationen. Æret være hans minde.

Red.

og et museum er indrettet i hans fødehjem.

To år før mig kom en englænder, Gavin Bowd, til Père Lachaise og fandt Lejeunes sten. Også hans nysgerrighed blev vakt, og han satte sig for at finde frem til historien bag den gådefulde sten. Resultatet blev en bog, der først udkom på fransk med titlen *Le dernier communard* i 2007, nogle år senere på engelsk med en undertitel, der på dansk lyder »En revolutionærs uventede liv«. Fra den bog har jeg historien – eller mere præcist: Fra anmeldelserne af den. Ifølge dem havde Lejeune og hans liv først og fremmest betydning som et symbol, der skulle knytte det kommunistiske parti til arven fra Kommunen i en tid, hvor også andre venstrestrømninger forsøgte at gøre denne arv til deres. Det kan da godt være; men det gør ikke den sidste kommunards skæbne mindre fascinerende.

Udtalelse om suppekøkken-aktion

Af Ungkommunisterne København

Lørdag den 13. marts klokken 13 stod UngKommunisterne på Christianshavn Torv med en gryde varm kartoffelsuppe, brød og sandwich. Et suppekøkken med gratis mad til folket, lavet på ingredienser, som vi i havde været København rundt for at finde aftenen inden. Ingredienser, som stadig var fine, men som var blevet kasseret af supermarkeder.

Ideen var simpel. Vi ville bevise, at man kan lave både lækker og nærende mad af ingredienser som den kapitalistiske fødevareproduktion smider ud for at holde en kunstig mangel på madvarer ved lige.

Samtidig fik vi også brødfødt en masse sultne mennesker, som var hårdt trængende efter et måltid varm og mættede mad.

Aktion forløb aftenen inden. Vi delte os op i 3 grupper på 2 personer hver, og derefter gik vi på forudvalgte ruter til forskellige supermarkeder og bagerier, som alle havde containere fyldt med kasserede madvarer.

Ikke alle steder havde åben adgang til deres containere, men de, der var åbne, var fyldte med helt spiselige fødevarer, ofte stadig i emballage, som beskyttede den fra containerens sider og bund.

Da alt var samlet, mødtes vi morgenen efter og fik hurtigt lavet en stor portion kartoffelsuppe. Det blev også til ristet brød samt nogle sandwiches med skinke og ost.

Aktionen fandt sted i let regn, som tog til med dagen, og klokken 14 var 2/3 af suppen spist. Da vi klokken 15 på grund af kulde og regn valgte at afslutte aktionen, var der kun omkring 2 liter ud af de oprindelige 14 liter tilbage. En kæmpe succes,

som UngKommunisterne helt klart kommer til at gentage.

At supermarkederne kasserer al denne mad, som stadig er god og endda ofte stadig holdbar, siger i virkeligheden meget om kapitalismens udvikling gennem tiden – man ser hellere varer blive smidt ud og efterladt til at rådne, i stedet for at folk som har brug for det kan spise det. Det er netop denne tilgang som er med til at skabe illusioner om et marked som hungre efter forbrugere. Kapitalismen skaber illusioner om et nødvendigt forbrug, som kun har til hensigt at tjene ét formål – profit. Behovet for profit overskygger almene behov som at spise, thi skaber kapitalismens urimelige natur endnu flere kriser for de proletarer der ikke har muligheden for at købe. I UngKommunisterne siger vi nej til kapitalismens urimelige natur, som vægter profit over folkets ve og vel. Død over kapitalismen, så vi kan blive frie!

Indsendt af Lucas Haaning Olsen, næstformand

Kommunisterne i Århus:

Aldrig mere fascisme

Den 4. maj er fortsat en dag vi bør huske og markere. Ikke kun for at ære dem der gjorde aktiv modstand mod nazismen og besættelsen af Danmark, men også for at undgå en gentagelse af historien.

»I lande og epoker hvor kommunikation holdes nede, visner alle andre former for frihed meget hurtigt. Diskussionen dør af afkræftelse, uvidenheden om andres meninger breder sig, påtvungne meninger får overhånd... Intolerance fører til censur, censur fremmer uvidenheden om andres meninger og derved selve intolerancen: En ond cirkel det er vanskeligt at bryde.« Sådan skrev Primo Levi i sin sidste bog, *De druknede og de frelste*, på baggrund af sine oplevelser i Auschwitz og udviklingen efterfølgende i 1986, kort før han tog sit eget liv.

Ord der desværre stadig har gyldighed i vor tid, hvor fascisterne og den ekstreme højrefløj fortsat er på fremmarch i store dele af verden.

Herhjemme udhules demokratiet af terrorlove og en konstant undergravning af retssikkerheden på mange områder, blandt andet i forhold til de danske børn og deres mødre i Al Hol lejren, samt dobbeltstraf for ytringer og handlinger rettet mod de officielle love og restriktioner, der er hasteindført i kølvandet på coronapandemien.

Derfor siger Kommunisterne i Aarhus fortsat nej til krig, racisme, intolerance og fremmedhad.

Markeringen foregår med kransenedlæggelse og tale 4. maj klokken 17⁰⁰ i Mindelunden i Skæring, Åstrup Strandvej (mellem Strandagervej og Rævlingevej).

Efterfølgende lægges der krans på Vestre Kirkegård, ved mindesmærket for de der døde i kz-lejrene, samt ved mindesmærket for de 2 sovjetiske soldater.

Kommunisterne i Århus er et samarbejde mellem KP, KPId og DKP i Århus.

Red.

Ny i Danmarks Kommunistiske Parti

Interview med Martin Minka Jensen, 31 år og ny i DKP. Martin arbejder som kulturformidler på Randers bibliotek.

Af Henrik Hald

Kan du fortælle, hvorfor du har meldt dig ind i DKP?

Der har jeg, fordi jeg grundlæggende mener, der er behov for et kommunistisk parti, som kan fastholde en systemkritik imod kapitalismen. Et parti, der samtidig med, at man kæmper de daglige kampe, holder fast i de langsigtede perspektiver for et andet samfund.

Hvis man kigger på DKP i dag, så er der jo ingen tvivl om at organisationen har sine udfordringer med eksempelvis et lavt medlemstal og begrænset aktivitet. Hvis du skulle komme med dit bud på, hvordan vi fremadrettet kunne styrke partiet, hvad tænker du så kunne være relevant?

For det første kunne det nok være vigtigt, at vi i større grad end det er tilfældet i dag engagerer os i nogle af de dagsaktuelle kampe, og dem er der jo som bekendt rigtig mange af. Ved at engagere os i disse kampe skaber vi jo større kontaktoverflader til mennesker, vi ikke dagligt er i kontakt med, og dermed kan vi forhåbentligt få flere til at blive interesserede i partiet og fremadrettet medvirke til at genopbygge en stærk partiorganisation. Det politiske redskab og den politiske strategi, vi skal benytte os af i forbindelse med partiets praksis, findes jo i vores mangeårige historiske erfaringer med enhedsarbejde. De historiske erfaringer, vi har gjort os med enhedsarbejde i fagbevægelsen, fredsbevægelsen og lejerbevægelsen, er jo i den grad brugbare, når vi engagerer os i kampen for bevarelse af de almennyttige boliger eller i kampen mod nedskæringer på velfærden. Men det er jo også en strategi, der burde være relevant i forhold til vores arbejde i Enhedslisten, hvor vores erfaringer både kan bidrage til at styrke Enhedslisten og vores parti på samme tid.

Hvis du konkret skulle pege på nogle områder, hvor du tænker at DKP med fordel kunne intensivere sit politiske arbejde, hvor tænker du så dette kunne være?

Der tænker jeg især at arbejdet i fagbevægelsen, og det faglige arbejde generelt, i den grad trænger til et større fokus. Ikke bare fra partiets faglige udvalg, men fra hele partiet som kollektiv. Vi oplever udhuling af dagpengene, stigende pensionsalder, skuffende overenskomstresultater, det burde vi som parti i langt større grad end det er tilfældet i dag have en holdning til og nogle svar på.

Desforuden tænker jeg også, at DKP burde interessere sig mere for, hvad der sker i Enhedslisten, som jo historisk set også er skabt af blandt andet vores parti. Enhedslisten er vores

parlamentariske strategi i forbindelse med folketingsvalgene, og vi har mange gode kammerater, som er aktive i listen, og som forsøger at bidrage med deres viden og erfaringer til at gøre listen bedre. Men vi kunne jo blive bedre til at koordinere denne indsats og i større grad lære af hinandens erfaringer. Både for at styrke Enhedslisten, men også for at styrke vores eget parti.

Jeg kunne også godt tænke mig, at DKP interesserede sig mere for den kommunalpolitiske dagsorden. Ikke fordi jeg tænker at DKP nødvendigvis skal stille selvstændigt op til kommunalvalg, men fordi her er en platform, hvor vi kan få italesat sammenhængen mellem de nationalpolitiske prioriteringer og den borger-nære velfærd, som mennesker i deres dagligdag oplever bliver skåret ned. Nedskæringer, der medfører større ulighed i Danmark.

Der er jo mange steder, vi kan gøre os gældende – dermed ikke sagt, at man i tide og utide skal gå rundt og svinge med DKP's faner, men hvis vi kan være med til at agere løftestang og bakke op i de kampe og de steder, hvor utilfredsheden findes, er vi nødt til at være mere synlige og på den måde vil flere få øjnene op for partiet.

Nu er du jo relativt ung, så hvis du skal komme med et bud på, hvordan vi får flere unge mennesker til at interessere sig for partiet, hvad kunne det så være?

Igen vil jeg sige som tidligere, at hvis vi begynder at bruge noget krudt internt på nogle af de politiske områder, som har folks interesse i dag og som med rette bekymrer mange unge mennesker, så vil de også se en relevans i at engagere sig i bevægelsesaktiviteter og partiaktiviteter. DKP's styrke er, at vi som parti både har den teoretiske baggrund og de historiske erfaringer, og hvis vi formår at koble denne viden op på en praksis, hvor vi ikke bare bruger vores viden og erfaringer i interne diskussioner, men også i de kampe, som foregår lige udenfor vores vindue, så vil vi kunne vende tilbagegang til fremgang.

Min erfaring er også, at der er mange unge mennesker i eksempelvis Enhedslisten, der savner en mere systemkritisk tilgang til politik end listen aktuelt formår at skabe. De savner konsekvente svar på nogle af de spørgsmål og udfordringer, som fylder i deres hverdag.

Og her har DKP igen et stort erfaringsgrundlag, som måske kunne give svar på nogle af de spørgsmål, som den kritiske ungdom efterspørger.

Det kræver dog, at vi tør og vil, og det kræver, at vi gider gå i dialog og bruge de erfaringer, vi har med at danne alliancer i de dagsaktuelle kampe. Skal vi igen vokse som parti, så er det kun os selv, der kan bidrage til det. Der kommer ingen hjælp udefra.

Min morfar var polarforskeren Peter Freuchen

Tekst: John Christoffersen

Foto: Anker Schjerning

Navarana Freuchen bor i dag i Peter Freuchens barndomshjem i Nykøbing Falster. Navarana var medlem af partiet og ungdomsforbundet fra sin tidlige ungdom. Medlemskabet af DKP blev afbrudt, da hun i forbindelse med en skilsmisse rejste til Grønland. I januar i år meldte Navarana sig igen ind i partiet.

Navarana Freuchen

I Nykøbing Falster ligger der en lille gade med navnet Frisegade. Frisegade ligger i den sydlige del af den middelalderlige bydel og var i tidligere tider byens hovedstrøg. Det var her de handlende solgte deres varer. Gaden er præget af gamle huse, men der er også en del af nyere dato, som er opført med respekt for de huse, de har erstattet, og de gamle huse, som stadig er bevaret. Et hus, man særlig lægger mærke til, ligger på hjørnet af Frisegade og Store Kirkestræde. Det er en smuk bindingsværksbygning, der er opført i året 1630 og er en af byens ældste bygninger. Bygningen har været fredet siden 1918. På ejendommen Frisegade 14 sidder der en mindeplade med teksten: »HER FØDTES FORFATTER OG GRØNLANDSFORSKER PETER FREUCHEN 20 FEBRUAR 1886«. Peter Freuchen er ganske rigtigt født her, men familien flyttede kun to måneder senere til Frisegade nr. 24, hvor Peter er vokset op. Siden 1886 har Frisegade 24 været beboet af efterkommere af familien. Den 2. september i år er det 64-året for Peter Freuchens død. Og en lejlighed på 1. sal i Frisegade 24 bebos af hans barnebarn, 74-årige Navarana Freuchen, som er opkaldt efter Peter Freuchens første kone.

Mødet med Navarana

Anker Schjerning og jeg sidder i Navaranas køkken. Døren ud til hendes altan står åben. Selv om det kun er i slutningen af marts måned, er der solskin og varmt, så altandøren kan stå åben og man kan se ud over Guldborgsund.

Navarana fortæller, at oprindeligt var der købmandsforretning i stueetagen og beboelse på første sal. Nu er Frisegade 24 solgt og opdelt i fire lejemål, hvoraf hun er lejer i den ene af lejlighederne. Den nye ejer var meget for, at hun skulle blive boende. Han mente, at med Navarana som lejer, så var noget af husets gamle ånd stadig bevaret.

Interneret i Høveltelejren for »Salonkommunismus«

Hvad var baggrunden for at du i sin tid meldte dig ind i partiet? Var der nogen i din familie der havde tilknytning til DKP?

Nej! Min mor var nærmest upolitisk, og morfar var i en periode medlem af den Radikale Vælgerforening i Birkerød. Men min dansklærer Sigurd Nielsen var glødende kommunist. Det var ham som ansporede mig til at læse Martin Andersen Nexø, Hans Kirk og andre kommunistiske forfattere. Hans udsagn var: »Man bliver kommunist af to årsager. Enten af medfølelse med andre eller intelligens.« Men morfar havde mange venner som var kommunister – bl.a. Otto Gelsted var en hyppig gæst, både før 1940, hvor morfar boede på øen Enehøje i Nakskov fjord, og efter besættelsen, hvor jeg som lille pige mødte ham hos morfar. Jeg husker Gelsted som et meget rart og varmt menneske, som jeg elskede at holde i hånd. Før besættelsen var morfar meget aktiv i kampen for at få opholds- og arbejdstilladelse til en statsløs tysk flygtning. Og en aktiv modstander mod Hitlers fascisme og ikke mindst forfølgelsen af tyske jøder og kommunister. I sin egenskab af præsidiemedlem i Befrielseskomitéen for Hitler-fascismens Ofre skriver han et brev til Hitler om henrettelsen af en tysk havnearbejder og kommunist, Edgar André. Sammen med en skandinavisk deputation af forfattere tager Peter Freuchen til Moabitfængslet ved Berlin. Her forsøger de at få adgang til at tale med den fængslede leder af det tyske kommunistiske parti, Ernst Thälmann. Det blev naturligvis nægtet dem. Og det ender med at de bliver smidt ud af Tyskland.

I september 1943 bor min morfar på Langkærsgaard i Birkerød, hvor han bliver hentet af tyskerne og interneret i Høveltelejren. Han slipper dog ret hurtigt ud, formentlig via nogle private forbindelser til den tyske rigsbefuldmægtigede Werner

Best og dennes mellemkomst. Årsagen til Peter Freuchens internering betegner Dr. Best som »Salonkommunismus«.

I februar 1944 er der igen husundersøgelse på Langkærsgaard. Familien går under jorden og skjuler sig frem til den 10. marts i København, hvorefter de i en fragtbåd kommer til Hven og videre til Landskrona og Stockholm. I Stockholm arbejder min mor Pipaluk som journalist og foredragsholder, og hun medvirker også i svensk radio. Det er også i Sverige, at min mor møder min svenske far, Bengt Häger. Efter befrielsen rejste min far og mor til Danmark.

Jeg blev først medlem af DKP og så i DKU

Først var jeg medlem af VS (Venstre Socialisterne) på Frederiksberg. Men på et tidspunkt mødte jeg en ung pige, der solgte *Land og Folk*, og meldte mig ind i DKP. Vi var nogle unge i partiet, som syntes der manglede styrke i Frederiksberg DKU, og derfor meldte vi os ind i DKU.

Navaranas i forvejen glade øjne, lyser ekstra op, da hun fortæller om sin tid i DKU og DKP:

Det var en dejlig tid. Jeg lærte mange gode og dejlige

Navarana Freuchen ved pejsen i sin smukke stue i Peter Freuchens barndomshjem.

kammerater at kende. Vi var på gaden med *Land og Folk*, hvor vi havde mange dejlige snakke med folk, også nogen, som absolut ikke var enige med os. Møderne hvor vi diskuterede politik og agitation, studiekredse hvor vi fik indsigt i både nationale og internationale spørgsmål, og ikke at forglemme Land og Folk Festivalerne og familierejserne til DDR.

I Grønland havde jeg kontakt med partiet IA

Efter 20 års ægteskab med Claus Jeppesen blev jeg i 1986 skilt og rejste til Grønland til en lille by, Qaanaaq, med kun ca. 300 indbygger. Her arbejdede jeg i 3 år på sygehuset som lægesekretær. Men det var et meget lille sygehus, så selv om jeg var lægesekretær, så skulle jeg være med til at løse en lang række andre opgaver, som man har på et sygehus. I Grønland havde jeg kontakt med partiet IA (Inuit Ataqatigiit), som var et socialistisk og antiimperialistisk parti og for Grønlands selvstyre. Partiets drivkraft er gendannelsen af grønlandsk kultur af eskimoisk etnisk oprindelse¹⁾. Det arbejder imod den danske kulturelle, politiske og økonomiske dominans, som har hersket i flere hundrede år. Selv om Qaanaaq var en lille by, så var vi en lille gruppe der holdt 1. maj og 8. marts. Men den dårlige forbindelse til Danmark gjorde, at mit medlemskab af DKP blev afbrudt.

Navarana gør en pause i sin fortælling om sine 3 år i Grønland og indskyder:

Jeg ved ikke hvor mange der er klar over, at Grønland i 1982 stemte sig ud af EF. Og derfor i dag ikke er medlem af EU.

Min mand havde arbejdet for Special Air Service.

I 1989 rejser jeg tilbage til Danmark og bor i Hvidovre. Og for 28 år siden mødte jeg min britiske mand Reymond Rooke. Han havde bl.a. arbejdet for Special Air Service (forkortet SAS), som er en Britisk specialstyrke. SAS udfører specialoperationer i krigstid medens dens primære opgave i fredstid er antiterrorisme. Styrken blev verdenskendt da den i 1980 med succes stormede den af terrorister besatte iranske ambassade i London og befriede alle gidsler. Jeg husker en episode, hvor der pludselig lød et kanonslag udenfor og han reagerer ved at gribe mig og smide mig ind under sofabordet med sig selv ovenpå. Reymond døde den 22. oktober 2018, med sin hånd i min.

For ca. 8 år siden meldte jeg mig ind i Enhedslisten. Og her i januar blev jeg så genindmeldt i DKP. Det skete faktisk på opfordring af Winnie Lykke Svendsen, som er min svenske veninde. Hun er formand (*ordförande*) for SKP (Sveriges Kommunistiske Parti).

Efter snakken med Navarana følger hun Anker og mig ned til nr. 14, for at Anker kan tage et foto af mindepladen på huset hvor Peter Freuchen er født. Hun trækker lidt på det ene ben og forklarer, at hun ikke går så stærkt, for hun har forstuvet den ene

fod. Jeg replicerer: »Det er da godt, at det ikke er som din morfar, at du har brækket benet.« »Det er en skrøne. Min morfar brækkede ikke sit ben. Han fik forfrysning i sin forfod storetå og sin hæl,« forklarer Navarana.

Note

1) I samtalen med Navarana bruger hun flere gange udtrykket »eskimo«. Jeg spørger hende, hvordan hun forholder sig til debatten om at bruge udtrykket. Hendes svar er: »Det er noget pjat. Jeg kender ingen grønlander der føler sig stødt over at blive kaldt eskimo.«

Navarana Freuchen og John Christoffersen ved mindetavlen for Peter Freuchen.

Kampen mod ghettoloven:

Hvis tro kan flytte bjerge, hvorfor så ikke...

Af John Christoffersen

To år i træk havde det almene boligbyggeri Lundtoftegade, på Nørrebro i København, været på regeringens ghettoliste. For at komme af listen havde man gennem længere tid lavet forskellige sociale tiltag.

Men måske i usikkerhed, om indsatsen slog til, kontaktede man healere fra mange forskellige verdensdele: Healere fra bl.a. Pyrenæerne, Tunesien, Cuba, Haïti, Grønland og Norge m.fl. Healere, som søndag den 29. november om aftenen skulle fjerneheale Lundtoftegade-bebyggelsen af ghettolisten. Om eftermiddagen forud for fjernhealingen lavede beboere og sympatisører en parade rundt i bebyggelsen for at fjerne dårlige energier. Folk i paraden bar masker og bannere med spirituelle

symboler, ligesom luften var fuld af røgelse, trommeslag og mystiske lyde.

Tirsdagen efter blev regeringens nye ghettoliste offentliggjort. Tro det eller ej – Lundtoftegade var røget af ghettolisten.

Historiens grusomme gentagelse

Af Margit Andersen

I efterordet til *Håbets Rejsende* skriver Isabel Allende, at det er en roman, men kendsgerningerne og de historiske personer er virkelige. Kendsgerningerne begynder i 1938 med den spanske borgerkrig, hvor fascisterne, ledet af Franco og med hjælp af Tyskland og Italien, er ved at vinde krigen og driver hundredtusinder af spaniere på flugt til Frankrig, der ikke just byder »disse kommunister« velkommen, men adskiller familierne og internerer dem i KZ-lignende lejre. En del af dem fandt senere asyl i Chile, hvor historien så gentog sig i 1973, da Pinochet og hæren med hjælp fra USA gennemførte et kup og væltede den lovligt valgte regering. Også her fulgte fængsel, tortur og forfølgelse af modstanderne, heriblandt nogle af de spanske indvandrere, der denne gang måtte flygte til Venezuela. De virkelige personer er præsidenten Salvador Allende, der måtte lade livet i kampen, og digteren Pablo Neruda, der heller ikke overlevede. For begges vedkommende er det uklart, hvad dødsårsagen var.

Romaner med kapitler

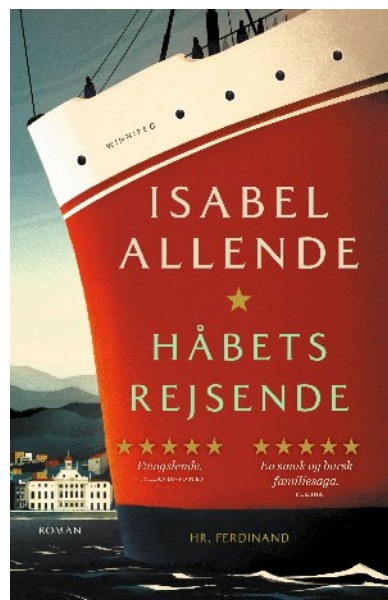
Neruda skriver i sine erindringer, *Jeg bekender, jeg har levet*, at »enhver, som kom fra nederlag og fangenskab, var en roman med kapitler«, og det er nogle af disses romaner, der udgør denne fortælling om eksil, håb og drømmen om at finde et hjemsted. Kernen er familien Dalmau, hvor moderen er læge og faderen musiklærer. Sønnen Victor læser til læge, mens lillebror Guillem er lidt af en rod, men begge tilslutter sig kampen på republikkens side, da borgerkrigen bryder ud. Og så er der Roser, der fra at være faderens elev er blevet optaget som en del af familien. Uden om dem er der et stort galleri af personer, deriblandt de to fra virkelighedens verden.

Bevægende uden at være sentimental

Vi følger dem i deres kamp for at overleve og leve, fra nederlaget ved Ebro, på flugten til Frankrig og rejsen til Chile med skibet Winnipeg, som Neruda har chartret og med store vanskeligheder får sendt af sted. Derefter livet i Chile indtil den grusomme gentagelse rammer dem. Alt sammen skildret med realistiske detaljer, historisk dokumentarisme, dramatisk fremdrift, og ikke mindst sådan at læseren bevæges, ja faktisk må knibe en lille tåre en enkelt gang, uden at det nærmer sig det sentimentale.

Forfatterens sympati ligger helt klart på de spanske republikaneres side og hos de chilenske socialister, og romanens konklusion er da også håbet om, at der trods alt er en vej ud af galskaben, og at medmenneskeligheden vil sejre i den sidste ende. Man må håbe, at romanen kan tiltrække unge læsere, som måske ikke kender baggrundshistorien så godt.

Isabel Allende: *Håbets Rejsende*. Oversat af Lise Rifbjerg. Hr. Ferdinand. 352 sider. 300 kr.

Fra eksillitteraturens skatkammer

Af Margit Andersen

I den tysksprogede eksillitteraturens skatkammer har Forlaget Klara W. fundet »et lille litterært mirakel«, som Maria Lazars roman *Mirakel Spektakel* kaldes i *Die Zeit*.

Maria Lazar (1895-1948) var fra et velhavende, assimileret jødisk hjem i Wien, men hun følte sig fremmed både over for familien og miljøet og frigjorde sig i første omgang ved at insistere på, imod familiens skik og brug, at ville tage en studentereksamen, hvorefter hun begyndte at læse filosofi og historie. Det blev dog ikke til meget, for i stedet begyndte hun at skrive og debuterede i 1920 med den selvbiografiske roman

Forgiftet (udkommet på dansk i 2019), der var et opgør med hendes borgerlige familie. Året efter skrev hun et drama, der blev opført både i Østrig og Tyskland, men derefter fik hun svært ved at få noget udgivet og ernærede sig ved at oversætte, bl.a. nogle af Karin Michaëlis' bøger.

De to havde lært hinanden at kende hos reformpædagogen Eugenie Schwarzwald, på hvis skole Lazar havde været elev og senere lærer. Pudsigt nok kom Karin Michaëlis senere til at oversætte en af Lazars bøger til dansk. Under et besøg på Thuro hos Karin Michaëlis skrev Lazar romanen *Veritas forhekser byen* under pseudonymet Ellen Grenen og foregav, at det var en dansk forfatter. Den blev udgivet som føljeton i flere tysk-

sprogede aviser, og hun tilbød den også til *Politiken*, der bad om at se det danske manuskript. Det problem løstes ved, at Karin Michaëlis oversatte romanen på en uge. Vanskeligere blev det, da avisen også gerne ville lave et interview med forfatteren.

I eksil i Danmark og Sverige

Under sine ophold i Danmark var Maria Lazar blevet forelsket i landet, hvor »bjergene ikke spærrer for solnedgangen«, som hun skrev til sin søster, og da hun ikke ville afvente Hitlers indtog i Østrig, rejste hun i 1933 til Thurø, hvor hun sammen med familien Brecht blev en af de første gæster i Michaëlis' selvbestaltede asylcenter, der indtil 1940 skulle komme til at modtage mange, der var på flugt for nazismen. Gennem et kortvarigt ægteskab med Friedrich Strindberg, på papiret August Strindbergs søn, var Lazar blevet svensk statsborger og havde derfor ikke problemer med at få opholds- og arbejdstilladelse. Hun blev i Danmark til 1939, rejste så til Sverige, men vendte tilbage efter krigen. Mens hun opholdt sig i Sverige, skrev hun *Det kom af sig selv*, der er en hyldelse til den danske modstandsbevægelse, og som udkom i Danmark i 1946.

Hovedværk nu på dansk

Mirakel Spektakel, der regnes for forfatterens hovedværk, blev skrevet på Thurø i 1935, men ingen tysksprogede forlag var interesseret i at udgive den. En schweizisk forlægger var meget begejstret men mente, at »markedet var for snævert«, til at han turde udgive den. I 1937 udkom den som føljeton i et tysk eksiltidsskrift i Sovjetunionen, og i 1958 blev den på hendes søster Auguste Lazars foranledning udgivet i DDR. Temaet er uhyggeligt aktuelt og formen er ganske særegen; modernistisk selv i dag, mere end 80 år efter at den blev skrevet.

Nazismens fremvækst i lillebyperspektiv

Handlingen udspiller sig inden for ret kort tid i en østrigsk provinsby, hvor den økonomiske krise hærger. Byens eneste virksomhed, en konservesfabrik, bliver omdannet til at fabrikere »varm luft« med arbejdsløshed og tabte investeringer til følge. Heldigvis for indbyggerne åbner den igen med noget mere substantielt og brugbart: patroner. Overtro, svindel, sladder, falske rygter og fremmedhad trives, og de nazistiske frø, der har ligget i jorden længe, spirer.

Alt det præsenteres vi for gennem dialoger og indre monologer og uden en overordnet fortæller, der orienterer os om, hvem der siger hvad; undertiden er det lige meget, for så er det bare snakken der går, og som den dog går. På den måde lærer vi »de indfødte«, som en jødisk advokat kalder dem, at kende, både de sympatiske og det modsatte, men uden fordømmelse. En småtasse ville have været violinist, men bliver afvist på konservatoriet og bliver i byen betragtet som en nar, man ikke skal tage alvorligt. Der er to z'er i hans navn, og vi aner, at helt ufarlig er han nok ikke på længere sigt. Den socialistiske læge vil det bedste for sine medmennesker, men er slap og gemmer sig helst væk hos sin jødiske elskerinde inde i Wien, hvor der er en helt anderledes ren luft. Til gengæld er hans datter parat til at slå fra sig, når det er nødvendigt, ikke i overført betydning men med våben, og den jødiske advokats ungarske husbestyrerinde, der ellers ikke er en mester i tysk, finder ordene frem, når de sladrende madammer i købmandsforretningen skal sættes på plads. Den fordrukne præst er god nok på bunden, og selv blandt de »fine« folk er der enkelte, der til vores overraskelse viser sig at kunne kende forskel på ret og vrang og handler derefter. Sagens kerne er at handle eller ikke handle.

Romanen er et fantastisk hørespil uden lyd, der går lige ind første gang, men med udbytte kan tages en ekstra gang eller to.

Maria Lazar: *Mirakel Spektakel*. Oversat af Ann-Claire Olsen. Forlaget Klara W. 306 sider. 299 kr. Kan købes på www.klara-w.com

Øjebliksbillede af ældre i tvunget opbrud!

Det drejer sig om ældreboligerne på Hothers Plads, hvoraf mange skal ændres til familieboliger.

Flyttebilen holder uden for opgangen, indbo bliver båret ud. Beboeren følger flytningen, bedrøvet og træt og helt grå i ansigtet, nu sker det hun har frygtet. Afskeden med den bolig der har været hendes hjem i mange år. Væk fra de beboere og omgivelser, der har givet hende tryghed i alderdommen.

Den næste der står for tur flytter i morgen. Hun måtte opgive håbet om at kunne blive her i bebyggelsen, presset fra uvisheden blev for stort, hun havde det både fysisk og psykisk for hårdt.

En tredje truer med at tage sit eget liv, hun kan slet ikke overskue at skulle flytte herfra og begynde et nyt sted.

Vi øvrige har stadig ikke fået nogen form for afgørelse om, hvem af os der kan forblive i bebyggelsen, dog i en anden lejlighed.

Vi var lovet besked i januar, men nej, så efter vinterferien i uge 7 og 8, men nej, så kommer påskeferien, og så er der vel en ny undskyldning!

Vi kan ikke forstå at det skal tage så lang tid at nå frem til en

afgørelse, det slider i den grad på os.

Sådan bliver vi ældre og skrøbelige behandlet.

Agnes Ruben
Hothers Plads 16
København N

Vil du følge med i sagen om udsættelse af Agnes og hendes naboer, kan du gå ind på Nørrebrobladets hjemmeside.

Enhed og samarbejde

Jeg gentager for at bruge Scharnbergs hjælp:

»Du der husker tilbage udnyt den viden du har.
Det er forspildte dage, du ikke søger et svar.«

Vi har især som DKP'ere så mange erfaringer, som fortjener at blive brugt – for al fremtids skyld. Når vi ser problemer i Enhedslisten for eksempel, så bør vi grundlæggende huske, at Enhedslisten netop er blevet til af de partier og bevægelser, der valgte samarbejde og enhed i stedet for at bekriige hinanden. Det bør Enhedslisten også huske på, når problemet er forlig i det kommunale. Men jeg ved, at andre også arbejder ud fra den tanke i ledelse og i det kommunale arbejde. Selvfølgelig kan vi ikke altid indgå i forlig; men vi bør altid forsøge muligheden for at få indflydelse. Se i vort område resultater af enhed, vi sammen med andre har skabt. Samarbejdet om 1. maj er et eksempel, og det er vigtigt at huske historien derom. Det var gode kræfter inden for DKP og Socialdemokratiet, der så fordelene ved enhed i stedet for splittelse.

Jeg vil gerne skrive, at DKP selvfølgelig var samlet i den sag. Formanden for Socialdemokratiet i Århus forlod sin post i protest. Men desværre var der en åbenlys uvilje fra nogle kredse i begge partier. Det var der også i dele af venstrefløjen – også her med andre kommunistiske partier. Man ville en rigtig, rød 1. maj.

Derfor holdt man denne rigtige, røde i Botanisk Have. Når

man søger enhed, hører det også med at være tålmodig for at se de langvarige resultater. Resultatet er, at de, der vendte sin vrede imod samarbejdet, da også er blevet trofaste partnere i dag. Jeg husker første gang, hvor vi ikke nåede enhed med S.; så organiserede vi tillidsmandsinitiativet til fælles demonstration.

Da vi gik ned forbi Socialdemokratiets kontor, var der nogle DSU'ere, der råbte smædeord efter os. Helt uden for proportioner råbte en ung mand efter os: »Hitler, Hitler, Hitler, han gik rundt og solgte kitler.« En pige så så beundrende på ham, så jeg var lige ved at misunde usagligheden.

Men vi kunne samle folk, og vi var tålmodige, derfor lykkedes det også at udvikle det samarbejde, der først og fremmest er 1. maj-samarbejdet. I det politiske arbejde er det også værd at lære sig at udtrykke det, som de fleste mener allerinderst inde. Vi ved også, at der på Dokken udviklede sig et enhedsarbejde, der igen forplantede sig i fagforeningen – 3F som den hedder nu. Fagforeningen blev til en stærk enhed – også for fred og solidaritet.

Med skal det også, at Århus Musikhus er en tonerig bekræftelse af Enhedens metode.

Som Gruk skriver om digte: »Et digt udtrykker bare det som folk vidste i forvejen; men bare ikke vidste, at de vidste.«

Salig Betty Frydensbjerg belærte mig om, at der var forskel på enhed i partiet og så med andre bevægelser og partier. Det havde hun meget ret i. At det så kneb med at fastholde den enhed i hendes eget parti, KPId, er jo en anden sag.

Enhed kan ofte søges blandt de uenige. Nogle mener, at

enhed bør begrænses til aktionsenhed. Det er jeg uenig i. Enhed skal søges, hvor det er muligt, og skal dyrkes – også hvor det er muligt. Det er vejen til at realisere sine mål. Glem ikke, at betingelsen for at blive optaget i DKP er efter bedste evne at kæmpe for et socialistisk Danmark. Kampen for freden og i bevægelserne i det hele taget – ikke mindst den faglige kamp for bedre løn og arbejdsforhold – er skridt i den retning.

Med kammeratlig hilsen og ønsket om en god 1. MAJ.

Peder Pedersen
Midtjysk

I ØNSKES ALLE EN RIGTIG GOD OG RØD 1. MAJ

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

STØT DEN SOCIALISTISKE OPBYGNING I KOREA!

STOP BLOKADEN OG SANKTIONERNE!

STØT TOTAL ATOMAFRUSTNING PÅ DEN KOREANSKE HALVØ!

STØT KOREAS UAFHÆNGIGE OG FREDELIGE GENFORENING!

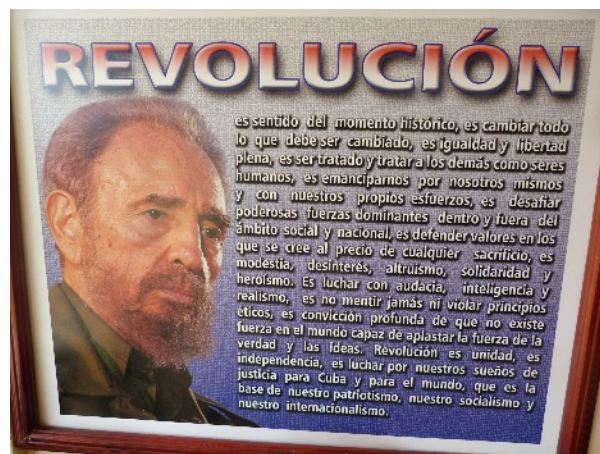
USA UD AF KOREA!

STYRK DEN INTERNATIONALE SOLIDARITET!

VENSKABSFØRENINGEN DANMARK –
DEN DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK KOREA
www.dk-korea.dk

God 1. maj!

I sin tale den 1. maj 2000 gav Cubas daværende præsident Fidel Castro sin definition af ordet og begrebet revolution.

Fidel sagde:

»REVOLUTION er at forstå det historiske øjeblik, og det er at forandre alt det der trænger til at forandres; det er lighed og fuld frihed, det er at blive behandlet og selv behandle andre som mennesker; det er at vi selv og med egne kræfter gør os frie; det er at udfordre de dominerende og stærke kræfter både hjemme og uden for den nationale og sociale ramme; det er at forsvare de værdier vi tror på uanset hvad det koster af ofre; det er ydmyghed, uegennyttighed, altruisme, solidaritet og heltemod. Og det er at kæmpe dristigt med klogskab og realisme; det er aldrig af lyve eller bryde etiske principper; det er en grundlæggende overbevisning om at der i hele verden ikke findes en magt stor nok til at knægte sandhedens og ideernes styrke. Revolution er enhed, det er uafhængighed, det er at kæmpe for vores drømme om retfærdighed for Cuba og for Verden, hvilket er fundamentet for vores patriotisme, vores socialisme og vores internationalisme.«

Dansk-Cubansk Forening ønsker god 1. maj til medlemmer og samarbejdspartnere.

